

POLİSLİĞİN KRONİK HASTALIĞI: KİNİZM

Savaş ŞİMŞEK¹

Atıf/©: Şimşek, Savaş, (2015). *Polisin Kronik Hastalığı: Kinizm*, Hitit Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, Yıl 8, Sayı 1, Haziran 2015, ss. 253-271

Özet: Polis Yönetiminde, genel olarak yöneticilerin ana gündemi, emirlerinde çalışan personelden çok, belirli kanuni metinlerle tanımlanan polislik görevlerinin en etkin ve verimli şekilde yerine getirilmesidir. Oysaki “insan” unsuru diğer tüm disiplinlerde olduğu gibi polis yönetiminde de her yönüyle değerlendirilmesi gereken bir konudur. Görevi, güvenliği sağlamak olan polisler hizmet ettikleri toplumla yoğun olarak sosyal etkileşimde bulunan kişilerdir. Bu etkileşim içerisinde topluma ve o toplumu meydana getiren bireylere yönelik algıları çok önemlidir. Bu algı, kendi içerisinde otoriter kişilik, maçoluk, şüphencilik, şiddet, dayanışma, muhafazakarlık, gizlilik, yabancılaşma ve sosyal izolasyon gibi birçok polis alt kültürü ögesini de barındırmaktadır. Bu ögeler yakından incelendiğinde ise birbirleri arasındaki neden-sonuç ilişkisiyle varlıklarını devam ettirdikleri görülebilir. Bu tür bir ilişki içerisinde meydana gelen kinizm, polisler arasında yaygın olan, onların meslekle olan etkileşimlerinin yanı sıra kişilik özellikleri ile de ilişkisi bulunan bir algının meydana getirdiği olumsuz bir davranış çeşididir. Bu yönüyle kinizm polislik açısından tedavisi henüz bulunamamış, örgütsel kronik bir hastalıktır. Bu nedenle bu makalede, temelde “insan” unsuru olmak üzere, polislik hizmetlerinde çalışan personelin genel bir olumsuz davranışı olarak “kinizm”in polis davranış modellemesi içindeki yeri ile soruna neden çare bulunamadığı üzerinde durulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Polislik, Polis Kinizmi, Polis Davranışı, Polis Kişiliği.

The Chronic of Police: Cynicism

Citation/©: Şimşek, Savaş, (2015). *The Chronic of Police: Cynicism*, Hitit University Journal of Social Sciences Institute, Year 8, Issue 1, June 2015, pp. 253-271

Abstract: *In police administration, the main agenda of police seniors-rather than their personnel in their command- is to fullfill tasks very efficient and effective which are defined with the certain legal texts. However, the "human" element" is the very first subject which has to be considered in the police administration like in the other disciplines. The police whose task is to provide security are the ones who are socially interacting with the society whom they are serving. In this interaction their perceptions of society is very important. That perception accommodates such police sub-culture elements like authoritarian personality, machismoism, suspiciousness, ferocity, solidarity, conservatism, confidentiality, alienation and social isolation. When those elements are examined in detail, it can be understood that they go on to exist with the casualty among each other. The cynicism which occurs in these kinds of relations is a negative behavior which is very common among police personnel and is created by the perception which has a relation with not only their interactions with the society but also with their personality. From this point of view, cynicism is a organizational chronic illness whose treatment could not be found so far. Therefore in this article the location of cynicism in police behavioral models as a negative behavior of personnel who are working in police services and why its treatment could not be found will be focused on by taking the "human" element as a base.*

Keywords: *Policing, Police cynicism, Police behavior, Police Personality.*

1.GİRİŞ

1960'lı yıllarda özgürlük hareketlerinin başlaması ile birlikte özellikle ABD ve Avrupa başta olmak üzere gelişmiş ülkelerin bulunduğu kıtalarda, bu hareketlere yönelik "güvenlik" temelli tedbirler alınmakta gecikilmedi. Alınan tedbirlerin en baş aktörü de polis örgütleri idi. Bu nedenle söz konusu dönemde polis hakkında yapılan çalışmaların birçoğunu polislerin davranışları oluşturmaktaydı (Clark, 1965; Skolnick, 1966; Dodd, 1967, Niederhoffer, 1967; Tauber, 1967). Polislerin, özellikle toplumsal olayları önlerken göstermiş oldukları şiddetin geri planındaki temel nedenleri değerlendirmeye başlayan bilim adamlarının karşılaştıkları en temel olgulardan biri de "kinizm"di (Skolnick, 1966; Niederhoffer,1967). Polisleri bu şekilde davranmaya iten nedenler nelerdi ve bunun çözümü nasıl sağlanacaktı? Bu çözümü bulmak o kadar da kolay değildi zira kinizm polisin içerisinde var olan bir kanser idi (Behrend, 1980). Son dönemde artan polis-halk temasları temelinde bu

konunun günümüz Türkiye’si için de araştırılması ve üzerinde durulması gerektiğini düşünüyorum. Kinizmin kendi içerisinde güvenmeme, aşağılama, tanımama gibi birden fazla anlamı barındırması ve karmaşık polis alt kültürü bileşenleri olan muhafazakârlık, maçoluk, şiddet, otoriter kişilik, gizlilik ve şüphencilik, yabancılaşma ve sosyal izolasyon (Reiner, 1992:109-124) arasında kimi zaman bu bileşenlerin nedeni kimi zaman da sonucu olarak kullanılması gibi nedenlerden dolayı, açıklamayı nedensellik bağına dayalı bir formülasyonla yapmakta fayda görüyorum. Formülasyonu yaparken de kinizmi, polisler ile toplum arasına mesafe koyması nedeniyle olumsuz bir özellik olarak varsayıyorum. Bu nedenle çalışmada öncelikle kavramsal çerçeve üzerinde durulacak akabinde konuya en baştan, polislerin polisliğe girmeden önceki kişilik özelliklerinden başlanılacaktır.

II. KİNİZMİN KAVRAMSAL VE DÜŞÜNSEL ALTYAPISI

Kelime olarak kökünü Latince “cynicus” dan alan kinizmin anlamsal karşılığı “köpek gibi”dir (White and Riddle, 1872:442). Diğer taraftan Branham ve Goulet-Caze’ye göre bu terim, felsefi bir akım olarak, bilinen ilk savunucusu olan Anthisthenes’in eğitim verdiği “Cynosarges” okulundan gelmektedir (1996:4). Fakat bu ikinci kaynak söz konusu felsefi hareketin tam olarak isim kaynağını teşkil etmemektedir. Zira Anthisthenes’in öğrencisi olan ve kinizmin yayılmasında önemli bir katkısı bulunan Sinoplu Diyojen (Diogenes of Sinope)’in yaşayış şekli bize kinizmin sözlük anlamına denk geldiğini göstermektedir. Yaşamının büyük bir bölümünü sefalet içinde geçiren, sahipsiz bir köpek gibi sokaklarda yatıp kalkan ve çöplerdeki artıklarla beslenen Diyojen, Büyük İskender ile olan karşılaşmasında (Smith, 1870:1021) kendisini “köpek” olarak tanıtmış, Büyük İskender’in bir isteği olup olmadığı yönündeki soruya verdiği “güneşime engel olma yeter” şeklindeki cevabı daha sonraları “kinizm” felsefesinin yayılmasında en bilinen davranış şekli olarak kabul edilmiştir. Diyojen’in bu hareketi kinik düşüncenin de ana esaslarını aşağı yukarı ifade etmektedir. Bu kapsamda kinik düşüncenin temelinde doğruluk, dürüstlük, açık konuşma, dost ve düşmanı ayırt etme, dünya malına değer vermeme ve umursamama gibi özelliklerin bulunduğu belirtilebilir. Bu özellikler topluma farklı bir bakış açısının da göstergesi gibidirler. Toplumu farklılıkları ile kabul etmek yerine ayırma tabi tuttukları anlaşılabilir kiniklerin bu bakış açıları aynı zamanda onları toplumda var olan bir kısım sosyal normları reddeder bir duruma getirmiştir. Örneğin kadim toplumlardaki kiniklere göre “ayıp” yoktur. Toplumda insanlar “doğal” olmalı ve öyle davranmalıydılar. Konumuz açısından modern toplumlardaki kiniklerin en önemli özelliklerinin, kendi dışındakileri “dost” ve “düşman” olarak ayırma tabi tutmaları olduğu (Goulet-

Caze,1996:5) belirtilmelidir. Kiniklerin, buldukları topluma yönelik dost ve düşman ayrımı yapma yoluyla farklı bir bakış açısı sergilemeleri onların belirli oranda toplumdan izole veya topluma yabancı olmayı da yaşayan kişiler olduklarının da bir göstergesidir. İnsanın kendisini, arasındaki ilişki kalitesinin düşüklüğü nedeniyle (Stokols, 1975:27) toplumsal bütünden veya çevresinden ayrı tutması anlamına gelen yabancılaşmada temel düşünce “uzak durmak/kalmak ve tanımamak”tır. Dolayısıyla kinizm, sosyolojik olarak anomik bir durumdur. İlk olarak Durkheim, daha sonradan Weber ve Merton tarafından kullanılan anomi kavramı, toplumsal açıdan belirli bir düzensizlik ve kuralsızlık ortamını ifade eder (Durkheim, 2006:421). Kısaca anomi toplumsal bir bozulma durumudur. Yukarıda açıklandığı şekliyle kinizm de anomik bir durum sınıflandırmasına dâhil edilebilir. Örgüt içinde bir bozulma (anomi) durumu olarak değerlendirildiğinde, kinizm, polisin toplumdaki anomi durumuna karşı bir tepkisi olarak da görülmektedir (Niederhoffer, 1967).

Tüm bu açıklamalar ışığında kinizmin geçmişten gelen bir davranış şekli olduğu anlaşılmaktadır. Fakat her kavramda olduğu gibi kinizmde de düşünsel evrimleşme gerçekleşmiş, her ne kadar bu düşünceyi savunanlar veya öyle düşünenler Diyojen gibi sokaklarda yaşamasalar da toplumsal normlara karşı kendilerini kinik olarak adapte eder duruma gelmişlerdir. Modern dönemde yapılan bilimsel araştırmalarda kinizm; güvenmeme, kuşku duyma ve şüphecilik kavramları ile ifade edilmeye başlanılmıştır (Regoli ve diğ., 1987; Hobbs, 2008; Osborne, 2014). Polis örgütü de önceden bahsedilen kendi örgütsel alt kültürü bileşenlerinin verdiği etkiyle, içerisinde, hizmet ettiği topluma karşı bir takım olumsuz tepkiler geliştirmiştir. Modern toplumda kinizm, polis örgütü içerisinde, her ne kadar polislerin hizmet ettikleri topluma yönelik “güven duygusunun yokluğu” anlamına gelse de (Behrend, 1980:1) temelde güven duymama, yabancılaşma, şüpheli bakma ve dost-düşman ayrımı yapma gibi nitelikleri de içinde barındırdığı görülmektedir. Söz konusu örgütsel davranış, üyesi olunan örgüte ait değerlerin kabul edilip içselleştirilmesinin yanı sıra kişisel açıdan da eğilim gerektiren bir durumdur. Toplumsal yaşayışa ve bireylere karşı, diğerlerinden farklı bir bakış açısına sahip olan polisler, kinik davranışları ile toplumdan kendilerini soyutlamakta ve uzaklaşmaktadırlar.

III. KİNİZMİN POLİS ÖRGÜTÜ İÇERİSİNE YERLEŞİMİ

Kinizm polis örgütü içerisinde kendiliğinden oluşan bir davranış değildir. İşe alınma sürecinden başlamak üzere, örgüt içerisinde sahip olunan polis

alt kültürüne yönelik davranış kalıplarına kadar birçok faktörün kinizmin polis içerisinde yerleşmesinde katkısı bulunmaktadır. Bu nedenle kinizm, polis örgütü bağlamında ele alınırken ilk olarak incelenmesi gereken, polislik mesleğine alınanların kişilik yapılarıdır. Hangi meslek olursa olsun kişilik yapıları üye olunan meslek içerisinde ya uyuma uğrar ya da üyenin düşünsel yapısı mesleğe karşı ters bir durum almaya başlar. Bu ikilem bizi polislik mesleğinin, çalışanların kinik düşüncelerini destekleyerek pekiştirmekte mi, yoksa törpülemekte mi olduğu sorusuna götürmektedir. Bahsi geçen bu soruların cevabı polislik mesleğinin yapısında ve görevin niteliğinde aranmalıdır.

Kinizmin polis örgütü içerisinde yer edinmesi, birçok unsuru içerisinde barındırdığından belirli bir nedensellik bağına dayalı olarak açıklama yapmanın faydalı olacağını düşünüyorum. Konu hakkında yapılan çalışmaların birçoğunda hangi davranışın başka ne tür bir davranış kalıbının sonucu olarak ortaya çıktığına dayalı ifade bulunmamaktadır. Bize göre nedensellik bağına öncelikle kişisel özelliklerden başlanılmalıdır.

A.Polis Adaylarında Otoriter Kişilik Özelliği

Polislik otoriter davranış kalıplarını üyelerine dayatmasının yanı sıra bu tür bir davranış kalıbını mesleğe yeni girecek adaylar yoluyla da sağlamaktadır. Kimi araştırmacılara göre polislik, en fazla otoriter ve muhafazakâr kişilik özelliği gösteren bireylere cazip gelmektedir (Colman and Gorman, 1982:1, Worden, 1995:71). Yapılan bir çalışmaya göre ise polislik, otoriter kişilik özelliği olan bireyleri adeta kendine doğru çekmektedir (Twersky-Glasner, 2005: 65). Balch'a göre ise polisliğe genelde toplumun otoriter kişilik yapısına sahip tabakadan adam alınmaktadır (1972:115). Eğer kişilik, bireylerin duygu, düşünce ve davranış gibi psikolojik tepkilerindeki farklılıkları belirleyen, sadece yaşanan an içinde bulunan biyolojik durum veya sosyal ortam ile açıklanamayan, süreklilik gösteren özellikler ve eğilimler bütünü (Berens'ten akt. Taymur ve Türkçapar, 2012:155) ise, polis adayları daha önceden kazandıkları otoriter kişilikleri ile mesleğe başlamakta, polisliğin otoriter özelliğinden de beslenmektedirler. Polis adaylarındaki otoriter kişilik yoğunluğu, bizi bu çalışmada otoriter kişilik özelliklerine yöneltmektedir. Öyleyse otoriter kişilik neyi/neleri içermektedir? Çalışmanın ilerisinde göreceğimiz polislik mesleğinin özellikleri ve polislikte yapılan görevlerle ne gibi bir ilişkisi vardır? Bu soruların yanıtlarının bulunması gerekmektedir.

Otoriter kişilik hakkındaki en önemli çalışma Adorno ve arkadaşları tarafından yapılmıştır (Adorno ve diğ., 1993:473-480). Söz konusu çalışma

her ne kadar ırkçılık merkezli değerlendirmelere sahipse de otoriter kişilik özellikleri hakkında bize faydalı veriler sunmaktadır. Adorno ve arkadaşlarına göre otoriter kişilik yapısı taşıyan kişiler karşısındakilere yönelik aydınlatıcı olma yerine baskıcı olma, içe dönük olma yerine dışa dönük olma, bireysel düşünme yerine toptancı (öngörülü) bir düşünüş sergileme, sevgi odaklı olma yerine güç odaklı olma ve esnek olma yerine katı kuralcı olma gibi özellikleri barındırmaktadır (1993:473-480). Otoriter kişilik, kendisi dışındaki diğerlerine bir güvensizlik içermesi nedeniyle (Adorno ve diğ., 1993:411) polisliğin yapısında ve alt kültüründe bulunan birçok unsurla olduğu gibi kinik davranış şekliyle de örtüşmektedir. Polis adaylarındaki otoriter yapı, kinizmin polis örgütü içerisine yerleşmesini kolaylaştırmaktadır denilebilir.

B. Polislik Mesleğinin Doğası

Polisler, günlük görevleri süresince toplumun en kötü tarafı ile muhatap olmaktadır (Caplan, 2003:307). Çoğu insanın evlerinden bir film gibi izledikleri, heyecan dolu ve tehlikeli olayların baş aktörleridirler. Ebeveynlerinin okula gönderip akşam geri dönmesini bekledikleri çocuklarının tecavüz edilerek bir çukur içerisine atıldığı bir olayda, olay yerine ilk giden ve detaylı bir şekilde araştırma yapan kişilerdir. Geceleri, gündüzleri, yağmurda, karda ve güneş altında olayların olmaması için hiç durmadan görev yapmaktadırlar. Olay meydana geldiğinde ise o olayı aydınlatabilmek için çok yönlü ve detaylı çalışma yaparlar. Bu çalışma sırasında en önemli davranışsal silahları gizlilik ve şüpheciliktir. Polisler işyerinde yaşadıklarını ailelerinden dahi gizlemek durumunda kalabilmektedirler. Diğer taraftan kimi olayların aydınlatılmasında yaptığı çalışmaları işyerinde sadece birkaç kişiyle paylaşma yetkisi vardır. Dikkat, görevlerinin vazgeçilmez bir unsurudur. Karşılaştığı toplumsal sorunları kendi görev metotlarını uygulayarak gidermek durumundadır. Görevi olan suçla mücadele kendisinin olduğu kadar toplumun da bir sorunudur ve toplumun birçok kesimini yakından ilgilendirmektedir. Kanunları kendisi yapmamaktadır fakat toplum tarafından devletin görünen yüzü olarak mesleğinin doğası gereği çoğunlukla olumsuz eleştiriye konu olmaktadır. Toplum polise yönelik eleştirisini genelde medya yoluyla yapmaktadır. En küçük bir yanlışını dahi medya vasıtasıyla tüm toplum duyabilmektedir. Medya polise yönelik toplumsal bakış açısını adeta belirli bir biçime sokmaktadır (Twersky-Glasner, 2005: 65).

Polislik mesleğinin doğası Bayley tarafından “atanma”, “durumlar” ve “çıktılar” şeklinde sistem merkezli kavramsal bir yapıya oturtulurken (1985:109-128), kinik davranış modeline daha yakın olan bir kavramsal çerçeve

Skolnick tarafından yapılmıştır (1966:44). Skolnick'e göre polislik mesleği "otorite", "tehlike" ve "etkinlik" kavramları çerçevesinde değerlendirilmiştir. Çalışmanın ileriki bölümlerinde de görüleceği üzere bu kavramların polis alt kültürünün oluşması ve bahsi geçen alt kültür içerisinde kinizmin rahat bir yer edinmesine katkısı bulunmaktadır. Polis hangi ülkede olursa olsun, kendisi dışında soyut bir varlık olan "devletin" otoritesini kullanmaktadır. Devlet suçun önlenmesinde ve suçluların yakalanmasında bu yetkisini polise vermiştir. Toplum ve bireyleri ile temasında bu otorite, polisin karşısındakine nasıl davranacağını da bir anlamda belirli kurallara bağlamıştır. Güvenlik hizmetini gönüllü alanlar ile (trafik, pasaport, ruhsat işlemleri, vb.) zorunlu alanlar (şüpheli, mağdur, tanık, vb.) ayrımı da bu kuralların uygulanmasında önemlidir. Özellikle güvenlik hizmetini zorunlu alanlara karşı polis üst konumda olmalı, aynı zamanda da tam olarak güvenmemelidir. Burada konumsal farklılık konusu açıklanmalıdır. Polisin üst konumda yer alması yasaların polise verdiği yetkilerin uygulanması sürecinde görülebilmektedir. Örneğin 2559 sayılı Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanununa göre polis, görevini yaparken direnişle karşılaşması halinde, bu direnişi kırmak amacıyla ve kıracak ölçüde zor kullanmaya yetkilidir (PVSK,1934:madde 16). Böyle durumlarda polis konumsal açıdan üsttedir. Oysaki kimi olaylarda güvenmeme polisin kişisel hayatta kalma durumu ile daha ilgilidir. Örneğin sadece trafik cezası almamak için kaçan bir aracı, uzun bir takip sonrası durdurduğunda polisin silahını araç içinde bulunan şoföre doğrultarak yavaşça aşağıya inmesini istemesi buna bir örnek olarak verilebilir. Oysaki araçta veya şoförün üzerinde tam olarak ona zarar verici bir suç aleti olup olmadığını bilmemektedir. Bu durumda öncelikle kişisel güvenliği açısından karşısındakine güvenmemekte ve sonrasında devletten aldığı otoriteyi de kullanmaktadır. Tehlike polislik mesleğinin en önemli bileşenlerinden biridir. Polisler, genel olarak suç işleyecek olan veya suç işleyen kişilerle karşı karşıya gelmektedir. Yasal olmayan eylemleri yapan kişiler modern toplumlarda polis örgütünün etkinliğinden haberdardır ve yaptıkları eylemi cezaevine girmeden sonuca ulaştırmaları gerekmektedir. Onların en büyük engeli polistir. Kimi suçlu tipleri cezaevine girmemek için ölümü bile göze alabilmektedirler. Dolayısıyla polisler her an bu tür suçlu tipleri ile karşı karşıya gelmek suretiyle risk alan kişilerdir (Tauber, 1967:69). Suçun önlenmesi veya suçluların yakalanması sırasında polisler en fazla baskıyı üst yönetimlerinden görmektedirler. Yapılan bir çalışmaya göre polislerin "iyi görev" yaptıklarına dair olumlu değerlendirme almaları onların mümkün olduğunca toplumdaki bireylerle karşı sert olmalarına bağlıdır (Perrier, 1979:64). Bu tür durumlarda polislerin daima etkin olmaları istenmektedir. Görevleri süresince karşılaştıkları olumsuzlukları barışçıl

metotlarla çözmeye üst yönetim tarafından itibar edilmemektedir. Zira polislere verilen çoğu ödül de pasaport veya ruhsat vermek, ehliyet tanzim etmek gibi idari görevleri yapanlardan çok hırsızlık, cinayet, kaçakçılık ve terör gibi adli suçların faillerini yakalayan polislerdir. Üst yönetim tarafından yöneltilen bu beklenti, polislerin kimi olaylarda olduğundan daha fazla katılmalarını gerektirmektedir (Osborne, 2014:614). Örneğin toplumda büyük etki yaratan bir terör olayında faillerin bir an önce yakalanması ve toplumun bir an önce tatmin edilmesi noktasında polisler normaline göre daha çabuk, daha gizli davranmaktadır. Çabukluk ve gizliliğin artışı polisin etrafına karşı daha şüpheli olmasını gerektirmektedir.

C.Polis Alt Kültürünün Bileşenleri

Her mesleğin kendisine özgü bir alt kültürü bulunmaktadır. Belirli bir mesleğin icra edildiği bir yere girildiğinde söz konusu durum, orada görev yapanların birbirlerine olan davranış şekillerinden, değerlerinden, inançlarından ve alışkanlıklarından anlaşılabilir (Dinçer, 1992:271). Polis Örgütünün de kendisine özgü bir alt kültürü bulunmaktadır. Konu hakkında yapılan çalışmalar yakından incelendiğinde polis alt kültürünün bir ülkeden diğerine tamıyla fark göstermediği birbirine benzer taraflarının çok olduğu anlaşılabilir (Reiner, 1992, Mofomme, 2001; Nickels and Verma, 2008). Dolayısıyla polis örgütünün alt kültürünün evrenselliğinden de bahsedilebilir.

Polis alt kültürünün temel bileşenleri arasında şüphelik, muhafazakarlık, otoriterlik, sosyal izolasyon, maçoçluk, şiddet, dayanışma ve gizlilik gibi kavramlar bulunmaktadır (Clark, 1965; Dodd,1967, Tauber, 1967; Balch, 1972; Swanton, 1980; Reiner, 1992:109-125). Bu kavramlar aynı zamanda polis kişiliğinin de alt bileşenleridir (Twersky-Glasner, 2005:58).

Polisler, etraflarında olup bitenlerden haberdar olabilmek için sürekli dikkat gerektiren bir görevi ifa etmektedirler. İster suç işlenilmeden ister suç işlendikten sonra olsun çevresindeki en normal kişilere veya olaylara dahi kuşkuyla yanaşmakta, meydana gelecek herhangi bir olumsuzluğu önceden önleme çabasıyla hareket etmektedirler. Kimi olayların çözümüne öncelikle şüpheli ile başlamakta hatta meydana gelen her olayla ilgili kişiler polis tabiri ile “şüpheli” olarak isimlendirilmektedir. Belirli bir üniformaya sahip olma, polisevi gibi mesleğe özgü dinlenme yerleri ve polis lojmanlarıyla bir yaşam şekli olmaya başlayan polislikte bu faktörlerin de etkisiyle belirli bir zaman sonra şüphelik, polisleri sadece toplumun suçlu sayılan kesiminden soyutlamakla kalmamakta aynı zamanda kendi yakın çevresinden de soyutlamaya başlamaktadır (Skolnick,1966:44).

Muhafazakârlık polis alt kültürü içerisinde üç halde değerlendirilmelidir. Bunlardan birincisi polisin içinde bulunduğu ve görevinin gerektirdiği muhafazakârlıktır. Tarihe bir göz gezdirildiğinde polisin belirli siyasi ve ekonomik düzenlerin muhafazası için oluşturulduğu anlaşılmaktadır (Melville Lee, 1901; Stead, 1983). Belirli düzenlerin muhafaza edilmesi görevi ister istemez polisi de muhafazakâr bir konuma getirmektedir. İkincisi kişisel muhafazakârlıktır. Polisler kendi yaşamlarında da muhafazakâr bir kişiliği benimsemişlerdir. Sürekli korumacı olunması ve alt kültüre özgü belirli bir hayat şeklinin devam ettirilmesi, polisler için önemlidir. Bu durum polislerin toplumun çoğunlukla olumsuz yönleri ile karşılaşmalarından kaynaklanmaktadır. Konu hakkında kendisine bu yönde sorulan bir soruya bir polis memuru şöyle cevap vermektedir:

“Elimde olsa çocuklarımı cam bir fanusun içine koyar yanımda taşırdım. Toplum içinde onların başına bir bela gelmesinden korkuyorum (Polis Memuru, kişisel görüşme, 2015)”

Üçüncüsü ise polislerin siyasi görüşleri ile ilgilidir. Yukarıda da belirtildiği üzere polisin varoluş nedeni belirli bir siyasi veya ekonomik sistemin muhafazasıdır. Bu tür bir muhafazakâr yaklaşım, kendi içinde, özgürlük veya farklılıklara pek de fazla yaşam hakkı tanımamaktadır. Liberalizmin tarihini şiddet tarihi olarak belirten Neocleous’a göre şiddet hukukun dünya üzerinde hareket etme yollarından biridir ve her iki kavram da iç içe geçmiştir (2014:74-75). Dolayısıyla liberalizm belirli bir düzenin sağlanmasında sadece göstermelik bir kavram olarak görünmektedir. Polislerin de bu tür bir teori içerisinde pek de liberal ideolojiyi sahiplenmeleri düşünülemez.

Toplumda bireyleri bir arada tutan ve ortamı yaşanılabilir kılan toplumsal normlardır. Yasalar ise bahsi geçen normların kimisinin yazılı hale getirilmiş halleridir. Polis ise toplumdaki bireylerin bu yasalara uyup uymadıklarını denetlemekle görevlidir. Polisin bu görevi esnasında ister istemez otoriter olmak durumundadır (Twersky-Glasner, 2005:63). Zira kişileri yasalara uymaları için zorlamaktadır. Örneğin izinsiz gösteri ve yürüyüşlerin dağıtılmasında tazyikli su, gaz gibi materyalleri kullanan polis, izinsiz toplananları yasaya uymaları yönünde zorlamış olmaktadır. Çalışmanın önceki bölümlerinde de görüldüğü üzere kişiler polis olmadan önce de otoriter özellikler gösteriyor olabilirler fakat polis alt kültürü otoriter olmayan bir polis adayını da belirli bir zaman sonra asimile ederek kendisine uyumlu hale getirmektedir. Polislik mesleğinin doğasında bulunan “zorlama” fonksiyonu ve bunun uygulanmasındaki sıklık bu asimilasyonu kolaylaştırmaktadır.

Polislerin sosyal izolasyonu ve yabancılaşması aynı anda değerlendirilmesi gereken konulardır. Polislerin sosyal izolasyonuna kinizm haricinde üç önemli faktör de etki etmektedir. Bunlardan birincisi polislik mesleğinin yapısallığı ile ilgilidir (Tarhan, 2001). Polisler görevleri gereği kimi zaman istirahat günlerinde dahi çalışmaları gerekmektedir. Veya insanların istirahatlarını en fazla yaptıkları ve ailesi veya arkadaşları ile en fazla beraber oldukları zaman dilimi olan hafta sonlarında bir kısım ek görevler nedeniyle çalışmak durumunda kalmaktadırlar. Süreklilik gerektiren bu çalışma düzeni, polislerin sosyalleşmesini engellemektedir. Buna ek olarak gelir azlığı, sosyal ortamdaki soyutlanmış militer eğitim sistemi vb. gibi faktörler de polislerin sosyalleşmesine olumsuz yönde etki etmektedir. İkincisi ise polislerin yaptıkları görevin niteliği ile ilgilidir. Polisler sadece suç oluştuktan sonra değil suçun meydana gelmemesi için de görev yapmaktadırlar. Bu kapsamda suç işleme ihtimali olan kişileri de önceden tespit ve teşhis edebilme kabiliyetleri olmalıdır. Bu kabiliyet meslekte geçirilen süre boyunca kendiliğinden oluşmaktadır. Bu nedenle polisler toplumdaki bireyleri değerlendirebilen kişilerdir. Kişiler davranışları, konuşmaları, tavırları ve hatta giyimleri ile polisin tecrübe süzgecinden geçmektedirler. Bu özellik toplumsal olumsuzluklar ile karşı karşıya gelme sıklığı ile birleştiğinde, polisler, toplumdaki bireylerle meslekleri haricinde fazla ilişki kurmamakta, kendilerini toplumdan sakınmaktadırlar. Üçüncü faktör ise profesyonelliktir. Polislerin belirli bir dereceye kadar kaçınılmaz olarak görülen sosyal izolasyonu (Swanton,1981:19) onların profesyonelliklerinin derecesi ile de ilgilidir. Profesyonelliği üst seviyede olan bir polis, toplumsal ilişkilerinin zarar görmemesi için kendisini toplumdan bilerek uzaklaştırabilmektedir (Clark, 1965:308). Polislerin sosyal izolasyonu belirli bir zaman sonra onların toplumdan arkadaş bulamamaları ile sonuçlanabilmektedir (Swanton, 1981:15). Buna dayalı olarak da topluma yabancılaşırlar. Bu yabancılaşma her ne kadar kültürel olmasa da toplumsal dengeleri bilmek açısından polislerde belirli bir eksiklik meydana getirmektedir. Sonuç ise demokratik ortamdaki polislik kavramına da aykırı bir durumdur. Polis içinden geldiği topluma yabancılaşmayla Althusser'in ifade ettiği "baskı aygıtı" konumuna bir adım daha yanaşmış olmaktadır (2010:168).

Polis alt kültürü içerisinde yer alan maçoluk ve şiddet kavramları da beraber değerlendirilmesi gereken konulardandır. Maçoluk ve şiddet kavramlarının polisin görev niteliklerinden biri olan tehlike ile yakından ilişkisi bulunmaktadır. Çoğu erkek polis çalışanına göre maçoluğun temelini oluşturan sağlamlık, katılık ve dayanıklılık polis örgütü içerisinde meydana gelebilecek şiddet ve tehlike durumlarına karşı durabilme ölçütleridir. Diğer bir ifade ile ancak

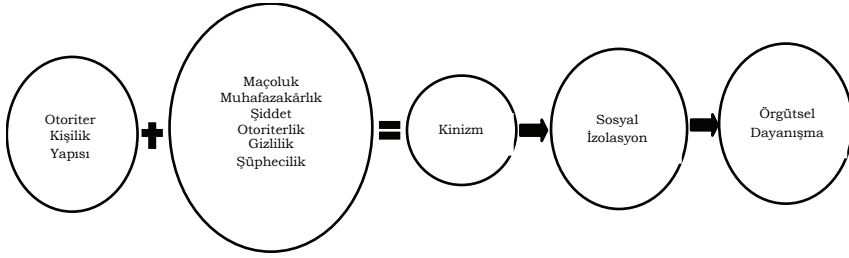
erkeksi bir sağlamlıkla şiddet ve tehlikeye karşı konulabilmektedir. Maçoluk, şiddet ve tehlike durumlarına verilebilecek en güzel cevaptır. Sadece şiddet ve tehlike içerikli görevlerde değil aynı zamanda uzun görev saatleri, sürekli ayakta durma, devriye gezme, hava şartlarındaki değişime ayak uydurma durumlarında da maçoluk gerekli olan bir durumdur. Elbetteki polislik mesleği sadece suçun önlenmesi, suçlunun yakalanması suretiyle suçun açığa çıkartılmasından ibaret değildir. Polis örgütü içerisinde birçok destek birimi de bulunmaktadır ve bunların birçok faaliyeti de masa başı tabir edilen işlerden ibarettir. Polis örgütünde maçoluk burada da devreye girmekte, birçok erkek polis çalışanı masa başı işlerinde bayan polislerin görevlendirilmesinin daha uygun olduğunu düşündüklerini belirtmektedirler (Filiz, 2010:173-177). Şiddet ise maçoluğu tamamlayıcı bir öge olarak karşımıza çıkmaktadır. Polisin yaptığı görevde şiddet çift taraflı değerlendirilmesi gereken bir konudur. Birincisi polisin halk ile olan adli temaslarında şiddete maruz kalması, diğeri de kendisinin “zor” adı altında devlet otoritesiyle yasal şiddet uygulamasıdır. Her iki durumda da şiddet erkeksi bir yapıyı destekler niteliktedir.

Gizlilik, sosyal olmaktan çok kişiseldir. Genel olarak anti-sosyal bir özellik olarak tanımlanan gizlilik, gerçeğin saklanmasıdır (Lane and Wegner, 1995:237). Gizlilik polis alt kültürünün de en önemli bileşenlerinden biridir. Gizlilik konusu üç perspektifte incelenmelidir. Bunlardan birincisi yasaların ve diğer resmi uygulamaların polise “gizlilik” özelliğini dayatmasıdır. Örneğin ceza muhakemesine göre-ki suçlunun ortaya çıkarılmasına yönelik bir faaliyet-tir-soruşturma gizli yürütülmelidir (Centel ve Zafer, 2010:93-94). İkincisi ise polislik mesleğinin yapısallığının bir dayatmasıdır. Örneğin Polis Örgütünün yapısında bulunan bazı birimler ketumluluğu (gizliliğe önem veren, ağzı sıkı) kendi içerisinde görev alabilme şartı olarak belirtmektedir (EGM İstihbarat Daire Başkanlığı, 2015). Diğer taraftan polis içerisindeki bir kısım bilgi akışı da yine gizliliğe dayandırılmıştır. Yapılan yazışmaların birçoğunun “gizli” ve “çok gizli” şeklinde ayrıma tabi tutulması bunun açık bir tezahürüdür. Üçüncüsü ise polislerin bireysel kişilikleri açısından gizlilik (ketumluk)’tir. Çalışmanın önceki bölümlerinde de belirtildiği üzere polisler suçları aydınlatıp, suçluları yakalamak için çok yönlü bir araştırma yaparlar. Bu çalışmalarını sonucunda başarıya ulaşmaları, onların araştırma sırasında elde ettikleri her bilginin yanı sıra duygu ve düşüncelerini de kendilerine saklamalarına bağlıdır. Örneğin bir cinayet olayında her öğrendiklerini, duygu ve tahminlerini dışa vurmaları ve bunları cinayetin muhtemel tarafları ile paylaşmaları, muhtemel failin kaçmasına sebebiyet verebilecektir. Fakat bu tür bir görev niteliği polislerin ister istemez yaşam şekilleri haline gelmektedir.

Yukarıda belirtilen alt kültür özellikleri polisleri toplumdan uzaklaştırmanın yanı sıra birbirlerine daha da fazla yanaştırmaktadır. Tüm bu olumsuz davranış ve özellikler, polisler arasında, sosyal olarak kendilerini diğer sosyal gruplardan arındırmış alt gruplara özgü yaşam şeklini ifade eden “parya” (Weber, 1978:493, Westley’den akt. Balch, 1972:114) kültürünü artırmaktadır. Parya kültürü kaynağını Hindistan’daki kast sisteminden almaktadır. Weber’e göre paryatik insan, soya dayanan, herhangi bir yönetsel organizasyonu bulunmayan tipik sosyal grup içerisindeki insanı işaret etmektedir. Bu anlamda paryatik insan politik ve sosyal muafiyeti bulunan insandır (Weber, 1978:493).

Kendilerini soyutladıkları dünya polislere yabancı gibidir ve onları sadece mesleklerinin diğer üyeleri anlayabilir. Dolayısıyla diğer meslek üyelerine mümkün olduğu kadar yakın olmak durumundadırlar. Polis içerisindeki söz konusu dayanışma olumlu ve olumsuz olmak üzere iki şekilde ele alınabilir. Polislik mesleğinde takım halinde çalışmak önemlidir. Bir suçun aydınlatılması amacıyla yapılan çok yönlü araştırma sadece bir polis çalışanın gayretiyle olmamaktadır. Farklı birimlerde farklı uzmanların bir araya gelerek oluşturduğu bir takım çalışmasını gerektirmektedir. Bu gibi örnekleri polisin faaliyet alanına giren birçok konuya da genelleyebiliriz. Dolayısıyla olumlu yöndeki bir dayanışma kültürü polisin başarısı ile doğru orantılıdır. Polis örgütü içerisinde dayanışma olumsuz yönden de ele alınmalıdır. İdarenin hesap verebilirliği, Hukuk devletinin temel niteliklerinden biridir. Bu kapsamda polis de eylem ve işlemlerinden dolayı hesap vermelidir. Oysa ki “kol kırılır yen içinde kalır” şeklindeki bir atasözü ile ifade edebileceğimiz bir bakış açısıyla polisler, kendi aralarındaki veya örgüt içindeki olumsuzlukları da dış dünyaya yansıtmama eğilimi içerisinde de olabilmektedirler (Reiner, 1992:116). Bu durum her ne kadar örgüt personeli açısından faydalı gibi görünse de hak ihlali, adaletin sağlanması ve hukuk devleti ilkeleri açısından polis örgütünün toplumla olan ilişkilerine hayli zarar veren bir özelliktir.

Yukarıdaki açıklamalardan da anlaşılacağı üzere şüphencilik, muhafazakârlık, otoriterlik, sosyal izolasyon, maçoçluk, şiddet, dayanışma ve gizlilik kavramları kinizm ile neden sonuç ilişkisi içerisinde bağımlıdırlar (Şekil.1).

Şekil.1: Polis Alt Kültürü Bileşenlerinin Nedensellik Bağına Göre Formülasyonu

Polislik mesleğine otoriter bir kişilik yapısı ile giren adaylar, kendilerine bu örgüt içerisinde rahat bir yer bulmaktadırlar. Öte yandan otoriter bir kişilik yapısına sahip olmayanlar ise örgütün alt kültür özelliklerinden dolayı otoriter kişiliği elde etmektedir. Zira hiçbir polis çalışanı aynı değildir fakat içinde buldukları polis alt kültürü aynıdır (Twersky-Glasner, 2005:64). Tüm bu unsurlar polislerde öncelikle kinizme sebep olmakta, bunun sonucunda sosyal izolasyon gerçekleşmekte, en sonunda ise polisler kendi aralarında dayanışmaya yönelmektedirler. Görüldüğü üzere kinizm, bu formülasyonda odak noktayı oluşturmaktadır.

IV.POLİS ÖRGÜTÜNDE KİNİZMİN ÖNLENEMEME NEDENLERİ

Polis Örgütü içerisinde kinizmin önlenememe nedenlerine geçmeden önce, konu hakkında öne sürülen çözüm önerilerine yer vermek yerinde olacaktır. Polis örgütü yapısında kinizmin ilk incelemesini yapan Arthur Niederhoffer'dir. Niederhoffer "Behind the Shield" adlı kitabında 1960'lı yıllarda New York'ta artan suç istatistiklerinin polisin kişisel ve sosyal yapısı üzerindeki etkilerini incelerken özellikle kinizm üzerinde yoğunlaşmıştır (1967). Yaptığı çalışmanın sonucunda polis içerisindeki kinik davranış şeklinin ancak toplum nazarında polisin saygınlığının artırılması ile azaltılabileceğini belirtmektedir. Niederhoffer'in çalışmasından hareketle, Poole ve arkadaşlarına göre polislikte geçirilen süre kinik davranış ile doğru orantılıdır (1978:532). Graves'e göre polisteki kinizmin önlenmesine yönelik en önemli stratejiler etkin bir liderlik, eğitim, personel alımı, meslektaşlarının veya mentorlarının danışmanlık yapması ve toplum destekli polislik uygulamalarıdır (1996:18-20). Behrend'e göre ise kinizmin önlenmesi için en önce yapılması gereken şey varlığının kabul edilmesidir (1980:4).

İnsan yapısı ve motiflerine yönelik aşağılayıcı bir güvensizlik anlamına gelen kinizm (Behrend, 1980:1) her ne kadar polis yöneticileri tarafından kabul edilmese de, polis içerisinde varlığı bilinen ve çözüm önerileri de sunulan bir konudur. Yukarıda belirtilen tüm açıklamalardan polis örgütü/örgütleri içerisinde kinik davranışın varlığı anlaşılabilir. Fakat konu başlığından da anlaşılacağı üzere bu davranış şekli süreklilik arz eden bir özelliğiyle pek de çözüme ulaştırılmış gibi görünmemektedir. Kronik hale gelen bu davranış, polis örgütünde kendiliğinden oluşmamakta, genel olarak polis örgütünün dışında olan toplumsal olumsuzluklara karşı bir tepki olarak gerçekleşmektedir. Polisin kendisini uyarlamak zorunluluğu bulunan dış şartlar nedeniyle önlenemez bir özelliğe sahiptir.

Kinizmin önlenememe nedenlerinden en önemlisi polisin yaşamsal bir aracı olmasıdır (Caplan, 2003). Polisler görevlerinde karşılaştıkları herkesin söylediklerine inanamazlar. Elde ettikleri bilgiyi sadece bir kişiden öğrenmek yerine bunun doğruluğunu elde ettiği diğer bilgilerle karşılaştırarak teyit etmek zorundadırlar. Kinizm olmadan polisler suçluların hilelerine ve yalanlarına açık hale gelirler (Hobbs, 2008:18).

Polislerin sahip oldukları kişilik yapıları da kinizmin sürekliliğine neden olmaktadır. Bu konuyu öncelikle polis kişiliği hakkında yapılan çalışmalar neticesinde ortaya çıkan polislerin kişilik tipleri üzerinden açıklamak daha faydalı olacaktır. Lester'in yaptığı çalışmaya göre polislerin altı tür kişilik profili bulunmaktadır (1981:71-73). Birinci profilde başarı, gösteriş ve karşısındakine baskın olma en temel özelliktir. Bu profilde saygınlık, düzen ve değişim en az ihtiyaç olunan özelliklerdir. İkinci profilde aşağılama, terbiye etme ve saldırganlık göze çarpan özelliklerdir. Bu profilde, başarıya, saygınlığa ve gösterişe ihtiyaç azdır. Üçüncü profilde saygınlık ve terbiye etmeye dönük ihtiyaç söz konusudur. Fakat saldırganlığa ihtiyaç azdır. Dördüncü profilde otonomi, karşısındakine baskın olma, değişim gibi özelliklere yönelik yoğun ihtiyaç vardır. Fakat düzen ile başkalarından sevgi beklemeye dönük ihtiyaç düşüktür. Beşinci profilde kendi değerlerine göre hareket etme, karşısındakine baskın olma ve heteroseksüellige dönük ihtiyaç yükündür. Otonomi ve başarıya ihtiyaç ise azdır. Altıncı profilde ise düzene, karşısındaki baskın olmaya, dayanıklılığa ve saldırganlığa yönelik ihtiyaç fazladır. Bunun yanında işbirliğine, terbiye etmeye ve değişime yönelik ihtiyaç azdır. Her altı profil de incelendiğinde özellikleri içerisinde kinik davranışı besleyen ortak unsur olarak karşımıza "karşısındakine baskın olma" çıkmaktadır. Bu durum polislerin hizmet ettikleri toplumla eşit düzeyde olmayı kabul etmelerinden çok, onlardan üst bir kişiliği benimsemiş olmalarının göstergesidir. Worden'in

tespit ettiği beş kişilik tipi içerisinde de “sert polisler” ile “çekingenler” konumuz açısından önem arz etmektedir (1995:58-60). Sert polisler her hangi bir kanun veya kural tanımayan, insanları güvenilmez ve polis düşmanı olarak gören ve onların polis tarafından sürekli doğru davranmaya zorlanması ve bunun için de güç kullanılması gerektiğini düşünen kişilerdir. Diğer taraftan “çekingen polisler” ise yine insanlara karşı “sert polisler” ile aynı yönde düşünen fakat güç kullanmada isteksiz davranan kişilerdir.

Polislik de bir meslektir (Perrier, 1979). Polis olmak için belirli okulların bitirilip belirli eğitimlerin alınması gerekmektedir. Fakat eğitimlerin genel olarak gerçek yaşamdan soyutlanarak daha çok militer tarzda verilmesi polislerin, daha mesleklerinin ilk gününden başlamak üzere adaptasyon problemi yaşamalarına neden olmaktadır. Bu tür bir boşluk, meslekte kendilerinden daha eski olanlarca doldurulmaktadır. Perrier’e göre polisin gerçek eğitimi polis okulundan ayrıldıktan sonra başlamaktadır (1979:60). Bu açıdan düşünüldüğünde kinik davranış da meslek içinde edinilen bilgilerin yanında genç polislere aktarılmaktadır. Başka bir ifade ile mesleğe yeni giren polisler, kinizm ile ilk olarak ilk vardiyalarında tanışmakta (Hobbs, 2008:8), basmakalıp yargular ve davranışlar büyükten küçüğe aktarılmaktadır (Kaynak, 1990:82).

Polis, içinde çeşitli çelişkiler yaşayan bir varlıktır. Bir insan olarak onunda kendisine özgü, değerleri ve düşünceleri ile alışkın olduğu davranışları vardır. Kendi değerleri ve davranış kalıpları olduğu gibi üyesi olduğu örgütün de ondan belirli davranış beklentileri vardır (Dodd, 1967:47). Bu kapsamda polisler, kendi içinden geldikleri ve bir parçası oldukları, mesleki açıdan da hizmet ettikleri toplum ile kendi işvereni konumundaki devlet arasında kalmaktadırlar. İş kaybetme, zamansız tayin ve yer değiştirmeler ile hakkında yetersiz olduğu yönünde verilebilecek raporlar gibi nedenlerden dolayı polisler, toplum merkezli olmak yerine yönetim merkezli olmaya özen göstermektedirler. Bu, sadece modern toplumlarda var olan bir durum değildir. Bilakis polisliğin ortaya çıkmasından itibaren, her polisin yaşadığı en açık çelişkidir.

V.SONUÇ

Devletin suçun önlenmesi, suçluların yakalanması ve suçun ortaya çıkarılması yönünde tayin ettiği güvenlik örgütlerinden birisi polis örgütüdür. Devlet polis örgütünü kendi yapısal bileşenlerinden biri olan toplumu ve kendisini korumak için kullanmaktadır. Bu kullanım esnasında polis örgütünde belirli bir takım hastalıklar baş göstermiştir. Bu hastalıklardan en önemlisi ise güvenmeme, tanımama, kuşku duyma, şüphe etme anlamlarını içeren ve felsefi bir geçmişi

olan “kinizm”dir. Kaynağını Anthisthenes’den alan ve Sinoplu Diyojen’le yayılan felsefi akımın, modern toplumlarda savunduğu fikirlerin öncekilerden biraz daha farklı olduğu anlaşılmaktadır. Bir sosyal bozukluk (anomi) olarak nitelendirilebilecek olan kinizmin yaşam alanını, polis örgütünün şüphecilik, maçoçluk, muhafazakârlık, şiddet, otoriterlik, gizlilik, sosyal izolasyon ve yabancılaşma gibi alt kültür bileşenleri oluşturmaktadır. Polis alt kültürünün bileşenleri ise polislik mesleğinin doğasıyla yakından ilgilidir. Polisliğin doğasında bulunan tehlike, süreklilik, olumsuz toplumsal eleştiriye maruz kalma, meslekte etkin görünmek için çaba sarf etme gibi özellikler polis alt kültür bileşenlerini adeta beslemektedir. Polis alt kültürü, polis örgütünün topluma yönelik oluşturduğu tepkiler bütünü olarak da görülebilmektedir. Fakat kinizm bu bileşenlerin bazılarının sebebi bazılarının ise sonucu olarak yer almaktadır. Buna göre adayların otoriter kişilik yapısı ile birlikte şüphecilik, maçoçluk, muhafazakârlık, şiddet, otoriterlik, gizlilik gibi alt kültür bileşenlerinin bir sonucu iken, sosyal izolasyon ve yabancılaşmanın da ana nedeni olarak görünmektedir. Bu nedenle kinizmin polisin sergilediği olumsuz davranış modellemesi içerisinde en odak yerde bulunduğu belirtilebilir. Fakat asıl sorun kinizmin kronik bir hastalık gibi süreklilik arz etmesidir. Polis örgütü içinde sosyal ortamdaki uzak militer eğitim sisteminin benimsenmesi, gerçek eğitimin usta-çırak ilişkisi şeklinde meslek içinde verilmeye çalışılması, üst yönetimin başarı odaklı beklentileri ile polislik mesleğinin faaliyet niteliğinin polisler için bellettiği özellikler nedeniyle meydana gelen kinizmin, söz konusu bileşenlerin ortadan kaldırılamaması ve kesin çözümünün bulunamaması nedeniyle polis örgütü içinde varlığını devam ettireceği söylenebilir. Bu durumun tamamen ortadan kaldırılması mümkün görünmemektedir. Fakat en aza indirmek için bir takım öneriler sıralanabilir. Öncelikle polisliğe alınan adayların kişilik testleri üzerinde daha detaylı inceleme yapılmalıdır. Verilen eğitimin daha modern hale getirilerek toplumla daha bütünleşik bir şekil verilmesi, ücret politikasının iyileştirilmesi polisliği toplum nazarında daha itibarlı bir meslek haline getirebilir. Bu tür iyileştirmeler polis alt kültürünün içerisinde gelişen kinizm gibi örgütsel hastalıkların azalmasına neden olabilir.

KAYNAKÇA

- ADORNO, Theodor W. ve diğ. (1993) *“The Authoritarian Personality: Studies in Prejudice”*, New York, W.W. Norton Company
- ALTHUSSER, Louis, (2010) *İdeoloji ve Devletin İdeolojik Aygıtları*, (Alp Tümertekin Çev.), 4.Baskı, İstanbul, İthaki Yayınevi.
- BALCH, Robert W. (1972) *“The Police Personality: Fact or Fiction?”*, *The Journal of Criminal Law, Criminology and Police Science*, Volume: 63, No:1, pp. 106-119.

- BAYLEY, David H.(1985) *Patterns of Policing: A comparative International Analysis*, New Brunswick, Rutgers University Press.
- BEHREND, Kenneth R. (1980) "Police Cynicism - A Cancer in Law Enforcement?", *FBI Law Enforcement Bulletin*, Volume:49 Issue:8, pp. 1-4
- BRANHAM, R.Bracht, GOULET-CAZE, Marie-Odile. (1996) *The Cynics: The Cynic Movement in Antiquity and Its Legacy*, University of California Press, London.
- CAPLAN, Joel. (2003) "Police Cynicism: Police Surviving Tool?", *Police Journal*, Volume:76, pp.304-313.
- CENTEL, Nur, ZAFER, Hamide. (2010) *Ceza Muhakemesi Hukuku*, İstanbul, Beta yayınları
- CLARK, John P. (1965). "Isolation of The Police: A Comparison of The British And American Situations", *The Journal of Criminal, Criminology and Police Science*, Volume:56, No:3, pp.307- 319.
- COLMAN, Andrew M., GORMAN, L.Paul. (1982) "Conservatism, Dogmatism and Authoritarianism in British Police Officers", *Sociology*, Volume: 16, Issue: 1, pp. 1-11.
- DİNÇER, Ömer. (1992) *Stratejik Yönetim ve İşletme Politikası*, İstanbul, Beta Yayınları.
- DODD, David J. (1967) "Police Mentality and Behavior", *Issues in Criminology*, Volume:3, No:1, pp.47-67
- DURKHEIM, Emile. (2006) *Toplumsal İşbölümü*, (Çeviren: Özer Ozankaya), Cem Yayınevi, İstanbul.
- FİLİZ, Orhan (2010) "Emniyet Teşkilatında Kadınların İstihdamı ve Kadın Polis Algısı", *Polis Teşkilatında İnsan Kaynakları Yönetimi*, (H.Hüseyin Çevik ve diğ Ed.), Ankara, Polis Akademisi Yayınları, ss.155-178.
- GORDON, Richard G. (2005) *Personality*, London,Routledge.
- GRAVES, Wallace. (1996) "Police Cynicism: Causes and Cures", *FBI Law Enforcement Bulletin*, No:65, pp.16-20.
- HOBBS, Ben. (2008) "What Causes Police Officers to Become Cynical? Is There Any Dislocation Between Themes in Literature on Police Cynicism and Police Officers in Contemporary Society?", *Internet Journal of Criminology*, pp.1-33.
- İSTİHBARAT DAİRE BAŞKANLIĞI (2015) "İnsan Kaynakları", "*erişim adresi http://www.istihbarat.pol.tr/Sayfalar/Insan-Kaynaklari.aspx*", (erişim tarihi: 06 Nisan 2015)
- KAYNAK, Tuğray. (1990) *Organizasyonel Davranış*, İstanbul.
- LANE, Julie D., WEGNER, Daniel M. (1995) "The Cognitive Consequences of Secrecy", *The Journal of Personality and Social Psychology*, Volume: 69, Issue: 2, 237-253.
- LESTER, David. (1981) "A Typology of Police Officers Based Upon A Personality Test: A Research Note", *American Journal of Police*, Volume: 1, No: 1, pp.69-75

- MELVILLE LEE, William L. (1901), *A History of Police in Enland*, London, Methuen And Co.
- MOFOMME, Thabo J. (2001) "Culture in South African Police Services", *Crime Search in South Africa*, Volume:3, No: 3.
- NEOCLEOUS, Mark (2014) *Savaş Erki Polis Erki*, (Çeviren: Beyza Sümer Aydaş), Notabene yayınları, Ankara.
- NICKELS, Ernest L., VERMA, Arvind (2008) "Dimensions of Police Culture: A study in Canada, India and Japan", *Policing: An International Journal of Police Strategies and Management*, Volume:31, No: 2, pp. 186-209
- NIEDERHOFFER, Arthur (1967) *Behind the Shield*, Anchor Books, Garden City.
- OSBORNE, Randall (2014) "Observations on Police Cynicism: Some Preliminary Findings", *North American Journal of Psychology*, Volume: 16, No: 3, pp. 607-628.
- PERRIER, David C.. (1979) "Is Policing a Profession?", *Canadian Journal of Criminology*, Issue:52, pp.52-70.
- POLİS MEMURU, "Polisin Güven Duygusu" konulu Kişisel Görüşme, (15 Şubat 2015).
- POLİS VAZİFE VE SELAHİYETLERİ KANUNU (1934), *T.C Resmi Gazete*, 2751, 4 Temmuz 1934
- POOLE, Eric D., REGOLI, Robert M., LOTZ, Roy. (1978) "Linkages Between Professionalism, Work Alienation and Cynicism in Large and Small Police Departments", *Social Sciences Quarterly*, Volume: 59, No: 3, pp.525-534.
- REGOLI, Robert M., CRANK, John P., CULBETRSON, Robert G.,
- POOLE, Eric D. (1987) "Rejoinder-Police Cynicism: Theory Development and Reconstruction", *Justica Quarterly*, Volume:4, No:2, pp.281-286.
- REINER, Robert. (1992) *The Politics of The Police*, Great Britain, University of Toronto Press.
- SKOLNICK, Jerome H.. (1966) *Justice Without Trial: Law in Democratic Society*, New York, John Wiley & Sons Ltd.
- SMITH, William (1870), "Diogenes", *Dictionary of Greek and Roman Biography and Mytology*, Little, Brown and Company, Boston.
- STEAD, Philip J. (1983), *The Police of France*, New York: Macmillan Publishing Company
- STOKOLS, Daniel (1975) "Toward a Psychological Theory of Alienation", *Psychological Review*, Volume:82, No.:1, pp. 26-44.
- SWANTON, Bruce. (1981) "Social Isolation of Police: Structural Determinants and Remedies", *Police Studies*, Volume:3 Issue:4,pp.14-21.
- TARHAN, A.Haluk. (2001). "Poliste Sosyalleşme", *Çağın Polisi Dergisi*, Sayı:9.

- TAUBER, Ronald K. (1967) "Danger and The Police: A Theoretical Analysis, *Issues in Criminology*, Volume:3, No:1, pp.69-81.
- TAYMUR, İbrahim, TÜRKÇAPAR, M. Hakan. (2012) "Kişilik: Tanımı, Sınıflaması ve Değerlendirmesi", *Psikiyatride Güncel Yaklaşımlar*, Cilt: 4, Sayı:2, ss.154-177.
- TWERSKY-GLASNER, Aviva. (2005) "Police Personality: What is it and Why Are They Like That?", *Journal of Police and Criminal Psychology*, Volume: 20, Issue: 1, pp.56-67.
- WEBER, Max. (1978) *Economy and Society: An Outline of Interpretive Sociology*, California, University of California Press.
- WHITE, John T., RIDDLE, John E. (1872) *Latin-English Dictionary*, 4th Edition, London, Longmans, Green and Co.,.
- WORDEN, Robert E. (1995) "Police Officers' Belief Systems: A Framework For Analysis", *American Journal of Police*, Volume: 14, No:1, pp. 49-81.